

[Ministeren for skatter og afgifter]

overlade meget til folketingsudvalgene, men jeg forstår på hr. Ellemann-Jensen, at det i den situation er helt i overensstemmelse med parlamentarismens bedste traditioner. Men når en mindretalsregering laver et forlig med tre andre partier og derefter udmønter dette forlig i konkret lovgivning, bliver det pludselig ikke i overensstemmelse med gode parlamentariske traditioner, så er man låst fast, inden man kommer til udvalget, så kan man ikke bevæge sig.

Kendsgerningerne er nu engang sådan, hr. Ellemann-Jensen, at man ikke både kan stå uden for et forlig og regne med, at man også er med i det. Det betyder naturligvis ikke, at man ikke under et udvalgsarbejde kan komme med konstruktive forslag til, hvordan lovforslaget i øvrigt skal se ud på forskellige områder, og at man, hvis man kan overbevise de partier, der har indgået forliget, om, at det vil være rigtigt at gøre det, kan få en indflydelse i kraft heraf.

Men det er i og for sig interessant, at det synspunkt, hr. Ellemann-Jensen tilsyneladende vil forfægte, er, at man ikke vil være med i forliget, men at det selvfølgelig generer hr. Ellemann-Jensen voldsomt, at venstre ikke er med i den lempelse, man nu gennemfører, ligesom hr. Ellemann-Jensen klart lægger op til, at det er ubehageligt, at venstre ikke sidder med ved bordet, når regeringen og forligspartierne drøfter, hvordan den fremtidige aktiebeskatning skal se ud, altså hvordan denne betydelige reform på aktiebeskatningsområdet skal gennemføres. Men jeg er nødt til at sige endnu en gang, hr. Ellemann-Jensen, at man ikke både kan være uden for et forlig og regne med at være med i det. Det er lidt for billigt, hvis man tror det.

Glistrup (FP):

Det kan aldrig nogen sinde være en frifindelsesgrund for en voldtægtsforbryder, at han også har begået dobbeltmordet på Peter Bangs Vej, men det var jo sådan, skatteministeren ræsonnerede her. Hans eneste forsvar for dette indgreb er, at han siger: jeg må gå løs på alle de mange erhvervsvirksomheder, der bliver ødelagt her, fordi vi også har stjålet 10 mia kr. af de dyrtidsportioner, der tilkom lønmodtagerne. Den eneste begrundelse, man har, er, at når man har begået én uger-

ning, skal man også have lov til at begå en anden ugerning. Det er for ringe.

Så siger skatteministeren: jamen det er jo bare disse få mennesker, der er formueejere, det går ud over. Jamen det er jo ikke rigtigt. Det er virksomhederne, der bliver ødelagt. De pågældende skatteydere kan simpelt hen ikke fortsætte virksomhederne; de kan ikke engang forære deres aktier væk til Kræftens Bekæmpelse, for så bliver de også beskattet af en bunke penge, de ikke har. Derfor betyder denne regel simpelt hen, at man som den eneste mulighed for overhovedet økonomisk at komme igennem må nedlægge den ene virksomhed efter den anden, vel 15.000 småvirksomheder på rad; det er det, der er indholdet i det. Derfor er det ikke formueejernes sag, vi skal tale om her, det er arbejdspladsernes. Det er det danske samfunds videre beståen, som vi er ved at underminere yderligere et led i med dette forslag. Ministeren må forstå, at det er det, det drejer sig om.

Ellemann-Jensen (V):

Skatteministerens samfundsøkonomiske betragtninger skal jeg ikke gå nærmere ind i; vi skal jo være rare ved hinanden her op mod jul. Jeg kan bare konstatere, at såvel hr. Wilhjelms som skatteministerens i deres opfattelse af formueejeres rolle i systemet er behersket af en almindelig mistillid til den private ejendomsret. Det har man jo lov til, men så skal ens synspunkter selvfølgelig bedømmes ud fra den grundholdning.

Men jeg kan bekræfte skatteministerens bemærkning om, at venstre ikke er med i forårets forlig, og jeg kan tilføje, at det er vi glade for. Vi er ikke spor kede af, som skatteministeren prøver at fremstille det, at vi ikke sidder med ved bordet og forbereder de ting, der skal frem – ikke det ringeste – men vi er kede af, at man låser sig så fast ved det bord, at vi ikke kan rette de i den store sammenhæng forholdsvis beskedne tekniske detaljer, der dukker op undervejs. Det var jo os, der under behandlingen af dette lovforslag kunne påvise, at det havde nogle virkninger, som jeg såmænd ikke engang tror skatteministeren havde tilsigtet; så megen ondskab vil jeg slet ikke tilskrive skatteministeren. Vi fandt altså frem til nogle ting, der ikke kan have været tilsigtede, men som for-